

JÓNÁS CSABA

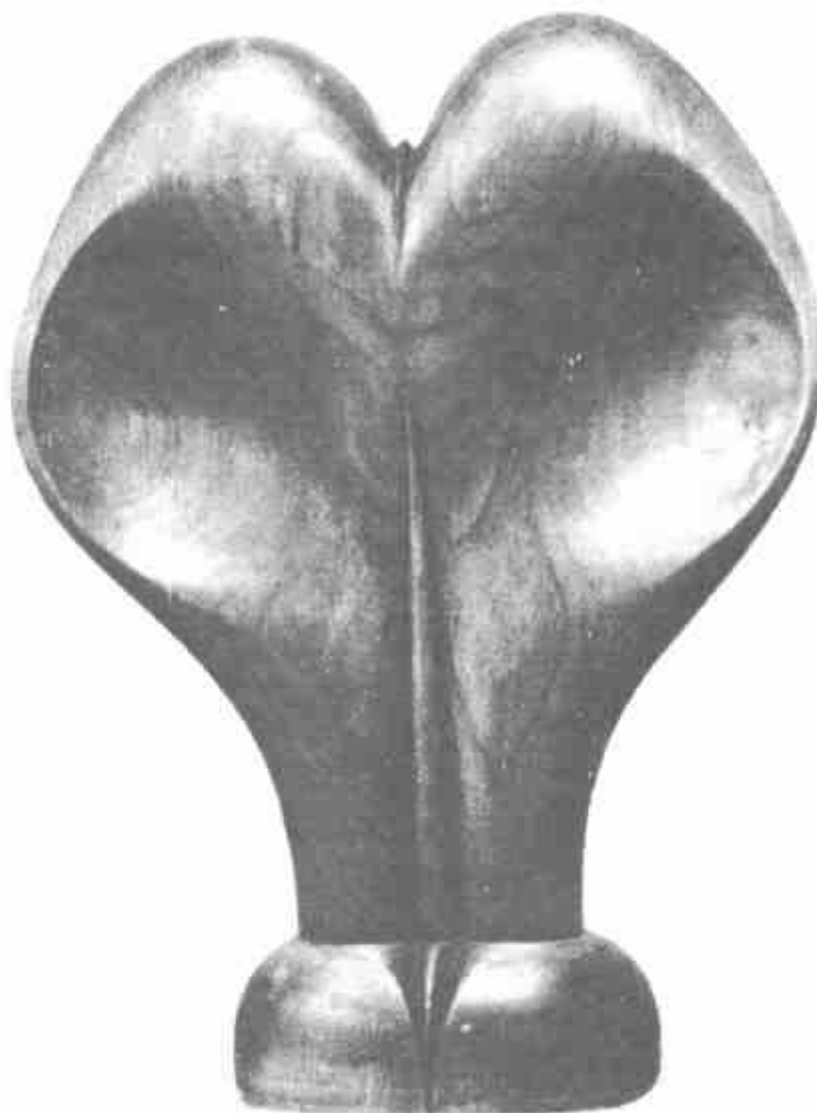
Annyi éven át félreértettek, de most újra a világ színe elé lépek. Eletemben ecsettel és szénrel eredtem a Nap nyomába, s csak a "lélek néha reménytelennek tűnő bolyongása" tanított meg, hogy győzni a szavakban a legegyszerűbb. Az én tanításom: a tudatlanság beismerése. (Sajnálom, hogy az állatoknak és növényeknek nincs mit mondanom.)

(Napút)

Hérodotosz a kikötőben ül egy kerti széken a kockás kőasztal fölé görnyedve, s míg alatt a dokkmunkások zajongónak, hajókürtök zúgnak, és a tenger dühödten csapkodja a hullámtörőket - ő ír. Olykor turisták gyűlnek köré, de ő észre sem veszi; a tengert fürkészi, a víz színét átszövő ösvényeket, hogy meglelje az időt, mely nagyságban és pompában egyedül áll. A hajókat nézi, a színes pókocskákat, ahogy a hullámokon futkározva húségesen követik a percek múlását. Néha belemarkol a kistányéron eléje tett sósmogyoróba, és elrágicsálja. Aztán kristályvizet iszik. Sokat. Nagyon meg tud szomjazni. Szemében a sós tenger - "a végtelen szomjúság metaforája" -, szájában a hiányos fogak között függő cikázó sósmogyoró. Sokszor megcsodálja a palackban fölfelé szökő buborékokat, és ésszel fel nem érheti, honnan jönnek. Mint ahogy azt sem tudja, ki az az ember, aki időről időre hideg kristályvizet hoz, és elviszi az üres üveget. De mindez kevéssé izgatja. Amíg csak öreg ujjai bírják, ő ír "a sziporkázóan kék hellén ég" alatt.

(Az utolsó író)

A táj a figyelem lankadása.
Ha az Úristen jobban figyel,
az egész Teremtés: egyetlen
ember. És ha az Úristen a Teremtéskor
csupa figyelem lett volna,
akkor nincs a "mi képünkre és hasonlatosságunkra".
(Figyelem)

Király Ferenc műve

Foto: Cservenka